ISSN 0132-4462.

1994 перець №4

Почуті історійки

Біля майданчика для вигулу собак стоїть хлопченя літ п'яти і сумним поглядом проводжає кожного собаку.

Хазяїн одного з тих чотириногих заводить розмову із малим:

— Що, хочеш собачку?

— Ага,— киває головою хлопчик.

— Скажи мамі, хай купить цуценя.

— Що ви! Нас у мами й так уже багато — братик, я і сестричка.

* * *

При вході до парку, що навпроти Київського університету, стоять двоє хлопців, палять. До них підходить поважний добродій і, показуючи рукою на пам'ятник Тарасові Григоровичу, чемно запитує англійською мовою: «Із іт е монюмент ту поет Шевченко»?

Хлопці глипають один на одного і розводять руками — не розуміємо, мовляв.

Добродій перепитує французькою, потім — німецькою.

Хлопці знічені — ніяк не можуть второпати, чого він хоче.

Чоловік підіймає капелюха, ввічливо киває головою і відходить.

Один хлопець замислено каже: «Ти диви, Васю, скільки людина мов знає...»

Другий скептично посміхається: «Ну то й що, чи ж воно йому допомогло?»

Записала Ірина МАЛИНОВСЬКА.

м. Київ.

ВИНАХІДНИКИ ЖАРТУЮТЬ

✦ *Інформація, передана пошепки, краще запам'ятовується.*

✦ *Винахідник починає вірити, коли ще ніхто не вірить, і продовжує вірити, коли вже ніхто не вірить.*

✦ *Якщо ти розумніший за всіх, то хто це зрозуміє?*

✦ *Ті, що йдуть на повідку, дуже переоцінюють значення вірьовки.*

✦ *Класовий підхід змінився на касовий.*

✦ *Навіть той, хто знає собі ціну, не завжди з нею згідний.*

✦ *Підозра сильніша від фактів.*

Зібрав В. ГАНДЗЮК.

Віктор КОЧЕВСЬКИЙ

ОКРУШИНИ З ПАРНАСА

* * *

Скрізь сили зла зміяться...
Об мур абсурдів б'юсь.
Не хочеться сміяться,
А все-таки сміюсь!

* * *

Мов живеш серед вертепу:
Рвуться мікрофони,
Чародействують нардепи,
І мовчать закони.

* * *

В ораторстві хороші й різні
І в економіці наївні,
Ми дожили до купонізму
У незалежній Україні.

* * *

Нас заїдатимуть гризоти,
Ми будем завжди бідними,
Поки гучні пустомолоти
Не стануть безробітними.

* * *

У нас — оракулів індустрія —
Якась магічна заратустрія,
І ліліпут своє наверствує:
Де тільки може, гулліверствує.

* * *

До ладу й не до ладу
Пишу собі в шухляду
І згадую при цьому
Свою Верховну Раду.

ФРАЗИ

● *Щоб тебе не послали далеко-далеко — відійди. Далеко-далеко!..*

● *Головне, що ми йдемо до ринку, а не те, що він в іншому боці!*

● *Хай ми й перейдемо на їхній бік, та перемога все одно буде за нами!*

● *Чорту нічого не варто присягнути на Біблії.*

● *Ви ж розумна людина, а не розумієте, що двічі по два буде п'ять!..*

● *Добре жити чесно, але так хочеться жити добре.*

● *Гарна жінка вибачає чоловікові всі його помилки, навіть ті, котрих він не робив.*

● *За ціною не постояли, адже розплачується народ.*

● *Грамотним бути добре, погано бути дуже грамотним.*

● *Найкраща сатира — це ода.*

● *Гроші є — розуму не треба.*

● *Від когось можна чекати всього, від цього нічого хорошо не чекай.*

Олександр ПЕРЛЮК.

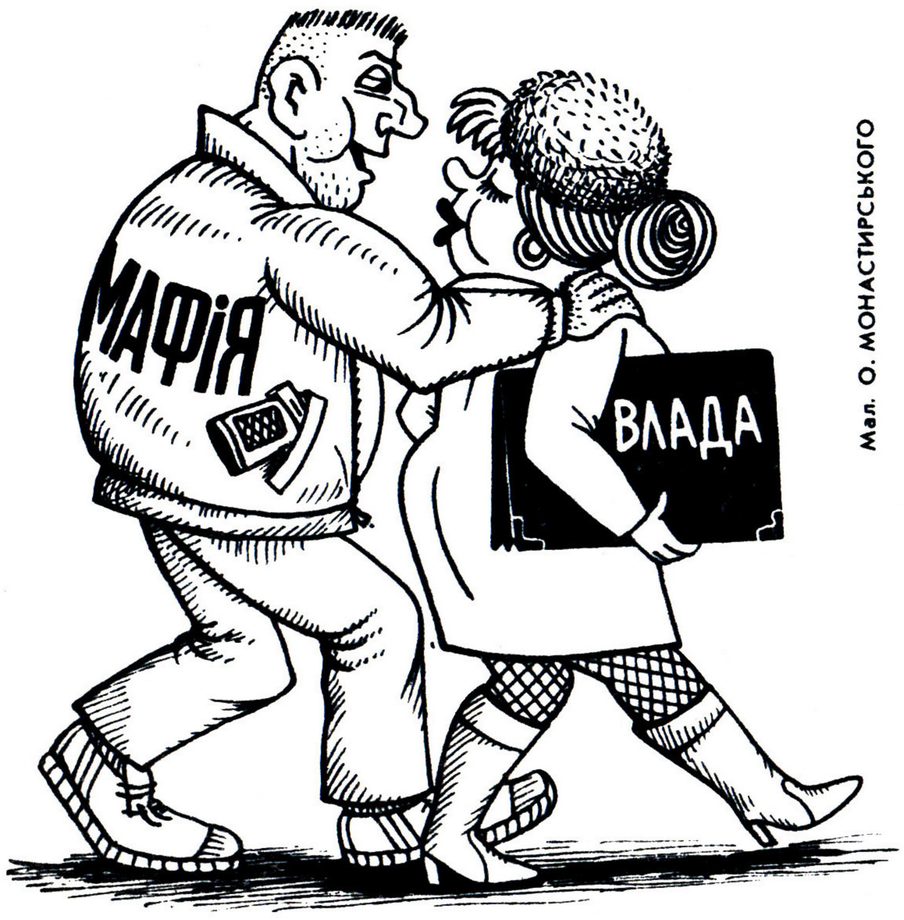

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Ми з тобою гарна пара!..

ЧИТАЙТЕ В НОМЕРІ:

Екстрасенс рекомендує горілку... — на 2 стор.
На Чернігівщині успішно ограбовують... — на 3 стор.
Залізничники-нелегали — на 5 стор.

Є запитаннячко!

Що нам Колорадо!

Колись давно я дуже мріяв побачити знаменитий Великий Каньйон над американською річкою Колорадо.

Не побачив. І, як кожен напівсередній громадянин нашої вітчизни, уже й не побачу.

Затим мені так само дуже хотілося помилуватися неторканою африканською саваною у не менш знаменитому національному нігерійському заповіднику Серенгеті.

Хотілося — та не вдалося. Й уже, як і більшості моїх співгромадян, не вдасться.

Кортіло мені також роззирнутися на берегах популярного у південній півкулі австралійського озера Ейр, щоб на власні очі переконатися: й наприкінці суперіндустріального двадцятого століття можна зберегти цілком первозданною подаровану богом людству тисячоліття тому красу.

Само собою: не роззирнувся. І вже — так само, як і ви, дорогі мої читачі,— й не...

Ну і не треба.

Але зате я бачив річку Случ у Новоград-Волинському з її фантастично гарними скелястими берегами.

Зате я мандрував ковиловим степом у заповіднику Асканія-Нова і бачив, як мале козеня щось їло з рук кам'яної скіфської баби.

І раннім осіннім ранком до мене довірливо підпливали зо два десятки диких качок на озері Тельбин — одному з найкрасивіших озер дніпровського лівобережжя, в самому Києві, на масиві Березняки.

Про нього — про Тельбин — і мова.

Це озеро дохлюпотіло до нас із мороку віків і зберегло в собі і глибину, й чистоту, що живляться джерельними підземними водами. Поступово до нього наблизилася Дарниця, а потім і сам Київ перекинув сюди через Дніпро свої мости й заходився забудовувати довколишні піски й чагарники бетонними багатоповерховими коробками.

До пори, до часу Тельбин почувався не зле. Тим більше, що навколо нього сформувалася чимала зелена зона, котра давала вільно дихати і озеру з його чудовою джерельною водою та золотими пляжами, і людям, що жили на Березняках.

Та, на жаль, тільки до пори та часу. Останніми роками якимсь столичним мудрагелям гвалт закортіло обсадити озеро... ні, не вербами й не тополями — казенними новобудовами. Спершу на березі виріс стометровий спортивний комплекс, де нині торгують «Тойотами». Потім — так званий банно-оздоровчий комплекс. Перегодом між першим і другим комплексами забовванів похмурий цегляний велет поки що без назви.

І на довершення з боку проспекту Тичини розгорнулася ще одна циклопічна будова. Кажуть, то буде храм. Що ж, храм — діло святе. Однак святе діло тим паче не варто було робити одночасно з грішним — нищачи прекрасне озеро, справжній божий дар людям.

Тут же й те, либонь, варто було б пам'ятати, що будують на пісках — отже, заганяючи сваї та фундаменти на значну глибину, а відтак порушуючи природне джерельне водопостачання Тельбина.

— У нас все враховано,— оптимістично сказали мені у службі столичного головного архітектора. — І з каналізацією все буде гаразд, озеро не забруднюватиметься. Так що — будьте спокійні!

Але немає, шановні друзі-читачі, спокою. Надто багато перед очима прикладів цілком паскудного характеру. Тисячі річок, озер і ставків, сотні тисяч гектарів заплав, лісів і родючих земель погубили наші «врахуванці» за десятиріччя соціалістичного божевілля. Надто велику ціну вже заплатив за їхні оптимістичні побреханьки і продовжує платити народ. І якщо десь у світах, де, мов зіницю ока, бережуть рідну землю, без ради з народом влада не наважиться доторкнутися — навіть з якоюсь уповні благородною метою — до найменшого природного джерельця, то в нас іще й досі діє принцип: влада Рад — без ради з народом.

Отож і запитаннячко: доки?!

В. ЧЕПІГА.

Мал. С. ФЕДЬКА

Візит до екстрасенса

ГУМОРЕСКА

Другий місяць, як мене заціпило. Тобто, зникло будь-яке бажання розмовляти. Лікарі скрушно похитували головами, щось шепотіли між собою і безпорадно розводили руками. Тим часом напитали тямущого екстрасенса.

Він спідлоба уважно зиркнув на мене, тільки-но я прочинив двері, але запросив сісти. Далі уважно оглянув мій зовнішній вигляд і, ледь приховавши огиду, промовив:

— Ви приїхали громадським транспортом...

Згадавши, з якими труднощами мені довелося вирішувати проблему виходу з тролейбуса на потрібній зупинці, я кивнув головою на знак згоди.

Дива продовжувались.

— Підніміть ліву руку.

Підняв.

— Не далі, як на тому тижні, ви обміняли годинник на щось із продуктів...

«Ага,— думаю,— попав пальцем у небо. Протиударний годинник «Командирський» мені розчавили в тому ж тролейбусі»,— але дипломатично не вдаюся до заперечливих жестів.

А він взагалі розійшовся.

— Третій день носите душевну травму, бо в черзі за хлібом вас обізвали негарними словами, за вживання яких у громадських місцях колись штрафували...

Я згадав, що в черзі мені завдали швидше кілька фізичних травм, але знову скромно потупив очі.

Він же, втішений своєю проникливістю, почав верзти таке, що й на голову не налізе.

— Позавчора ви дивилися трансляцію сесії Верховної Ради. Переживали. Обурювалися. Та не втрачали надії...

Уявивши ситуацію, змальовану екстрасенсом, я мимоволі зареготав (уперше за ці місяці). Але, згадавши, що для того, щоб відремонтувати холодильник, продав телевізор, відразу скривився, мов середа на п'ятницю.

Миттєву переміну мого настрою він сприйняв як підтвердження своїх здогадок і продовжував у тому ж дусі, вдавшись на цей раз до безпрограшного варіанту:

— Ваш гнітючий настрій пояснюється ще й черговим підвищенням цін, на яке у вас, як і в кожного смертного, закономірна реакція. Словом, типова психостенія, що характеризується нав'язливим станом, невпевненістю в собі, постійними сумнівами, а отже, й затятою мовчазністю.

Екстрасенс не без задоволення затарабанив пальцями по столу, спостерігаючи за моєю реакцією на діагноз, і перейшов до порад.

— Частіше бувайте на свіжому повітрі, але, боронь боже, не на мітингах. Побільше вдавайтеся до фізичних навантажень і силових справ — проте зловживати поїздками у громадському транспорті не слід. Далі — рішуче уникайте політичних програм по телебаченню і радіо. Відмовтеся на деякий час і від газет. Що ще? Спробуйте дістати горілки і надудліться до чортиків. Іноді допомагає...

Продовжуючи свердлити мене очима, він зробив паузу і підсумував:

— З вас...

Суму свідомо не вказую, бо на момент надрукування цієї історії вона все одно вам нічого не скаже. Але в той момент я таки не витримав і вигукнув:

— Скільки?!!

І — понесло мене...

Краще б уже мовчати.

Павло КУЩ.

м. Донецьк.

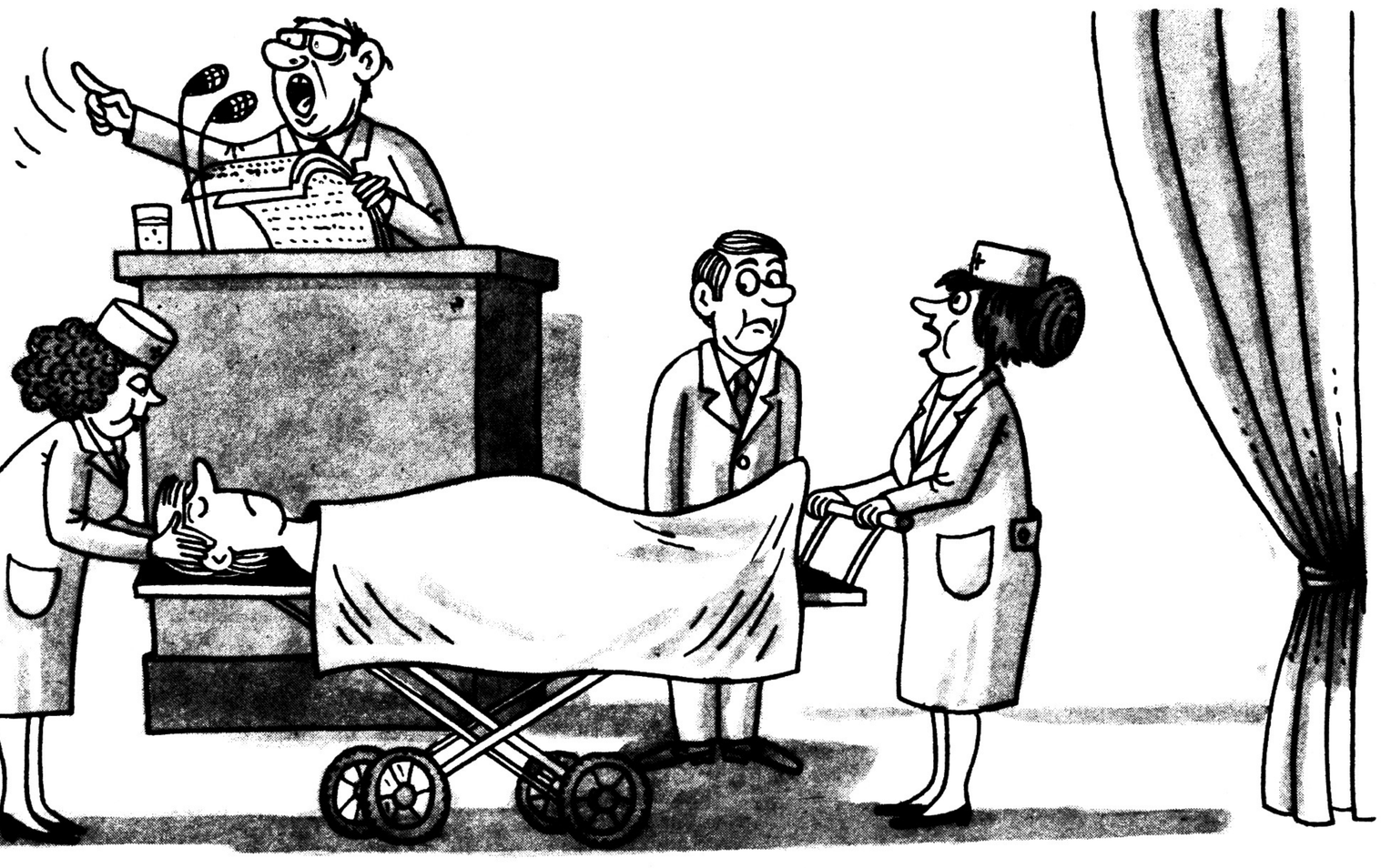

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— У нас немає знеболюючих, тому застосовуємо випробуваний метод...

«Дограбуємо достроково!»

У Борзнянському районі на Чернігівщині успішно виконують узяті зобов'язання

Не буду я, мабуть, друже мій Перче, більше писати про зловживання посадових осіб у Борзнянському районі.

Кілька разів із сатиричним запалом розповідав я на твоїх сторінках і про злодійство різних керівників, і про окозамилювання й приписки, завдяки чому «вельмишановні» йшли вгору, а район котився вниз, і про прихватизацію «першими» та іже з ними народного добра, і про елітні особняки, змуровані за рахунок колгоспів, і про... та багато ще чого. Навіть з відкритим листом звертався із сторінок обласної газети «За Україну» до представника Президента в Чернігівській області пана В. Мельничука та голови облради пана О. Лисенка.

І уперся в глухий кут. Либонь, не з того боку кричу: проти вітру не чути... Ото якби згори хто ревнув. Умить би почули. Так, судячи з усього, нема кому ревнути.

Через це й «маємо, що маємо»...

А дещо-таки іще маємо. Як заявили нещодавно там же, нагорі, «ще не вся Україна пограбована...»

Отож у мене складається враження, що у нас взяли, як колись, підвищені зобов'язання — дограбувати достроково. І тягнуть, тільки шелестить. А я під ногами плутаюсь, заважаю. Замість того, щоб висвітлювати передовий досвід — як пошвидше поцупити рештки, обгризти усе до кісток, та й ті потягти — згодяться у хазяйстві...

От я і вирішив, Перче: більше нікого не викривати, а лише розповідати про те, як виконуються взяті зобов'язання. Причому старатимуся до дрібничок твоєї уваги не привертати. Скажімо, до такої: звернувся наш прокурор до районної Ради з проханням дати санкцію притягти до відповідальності депутата В. Романенка — заступника директора Борзнянського радгоспу-технікуму. За крадіжку семи тонн яблук. Погорів, скажете, бідолага. Помиляєтесь. Не дали згоди. Продовжує Романенко сумлінно грати роль народного обранця. А що яблука тю-тю, то... Втім, я вже сказав, це дрібничка...

Якщо хочете спізнатися з професіоналізмом вищого гатунку, раджу вникнути в історію із малим підприємством «Агроспектр» — при Київському політехнічному інституті.

Першого грудня 1992 року його директор Бич та голова колгоспу «30-річчя Перемоги» Пивовар підписали контракт № 92/4370. Перша висока договірна сторона взялася поставити нашому району через Росію 260 тонн насіння кукурудзи нових сортів. Друга, неважко здогадатись,— попередньо оплатити супернасіння в сумі без кількох тисяч... СТО МІЛЬЙОНІВ карбованців.

Відтак колгосп оперативно переганяє мільйони на рахунок «Агроспектра».

І спокійно чекає. Чекає і місяць, і два, і чотири. Вже й земля репається, кращі терміни посіву минають, а насіння все немає. Нарешті 15 травня 1993 року надходить... ні, не зерно. Телеграма від отого Бича: заберіть кукурудзу з Макарівського спиртзаводу Київської області. Що то — мале підприємство. У нього навіть спиртова сировина стає сортовою. А може, на цьому заводі виробляють елітну горілку для еліти з елітної кукурудзи? Тоді інша справа.

Та тут віддали лише третину домовленого.

Ще вагон надійшов аж другого червня на станцію Доч нашого району — в розірваних мішках невідомо з чим. Як ото в народній примовочці: прийшов іюнь, хоч сій, хоч плюнь.

Отак на половині домовленого поставка й припинилась.

Скажете, це ж шахрайство на рівні криміналу. Ой, не спішіть. Замисліться, чому Ф. Пивовар підписав контракт від імені голови одного колгоспу, а за кількістю замовив насіння на весь район. І чому це інші господарства, отримавши під виглядом супернасіння оте казна-що, та ще й не сповна, мовчать, наче там усі поніміли. І не думайте, що свої сто мільйонів виклало лише «30-річчя Перемоги», а решті оте «щось» дісталося, як манна небесна, отож і не ремствують.

Нічого подібного. Кожен вніс свої мільйони. І не просто вніс, а згвалтували, щоб вніс. Жодному господарству не поталанило уникнути кукурудзяного ясиру. Дехто змушений був навіть брати кредит. Районне сільгоспуправління тримало справу під суворим контролем.

Скажете, не варто за тими мільйонами плакати. Що за них придбаєш? Помиляєтеся. За цінами навіть чорного ринку на той час за ці сто мільйонів можна було придбати пальне для всіх господарств району, щоб успішно провести весняний засів.

Можна було відсіятись, а одержали стомільйонний кукурудзяний пшик.

Може, ключик для пошуку відповідей на усі оці запитання дасть ще один контракт, підписаний тими ж дійовими особами 5 грудня 1992 року — на додаток до отого, що від 1 грудня. Згідно з цим контрактом, колгосп негайно перерахував чотирьом конкретним працівникам отого «Агроспектра», не багато, не мало... 15 мільйонів карбованців. «За науку».

За яку? Як сіяти в свинячий голос чи як красти? Сказати однозначно, звичайно, важко. Одне можна стверджувати сміливо: хтось у Борзні успішно виконує свої «дограбувальні» зобов'язання.

Л. МАЙСТАТ.

ВІД ПЕРЦЯ. *Леонід Овсійович Майстат — мій давній знайомець і автор. Кілька років тому я виступав на його захист, коли районна і обласна номенклатура товкла Л. Майстата за потяг до правди і справедливості. По тому, працюючи в райгазеті, він неодноразово виступав у моєму журналі з гострими фейлетонами. Нині Леонід Овсійович, будучи кандидатом у депутати Верховної Ради України, веде таку ж гостру і чесну боротьбу проти всілякого лиходійства. Успіхів йому!*

Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. В. СОЛОНЬКА

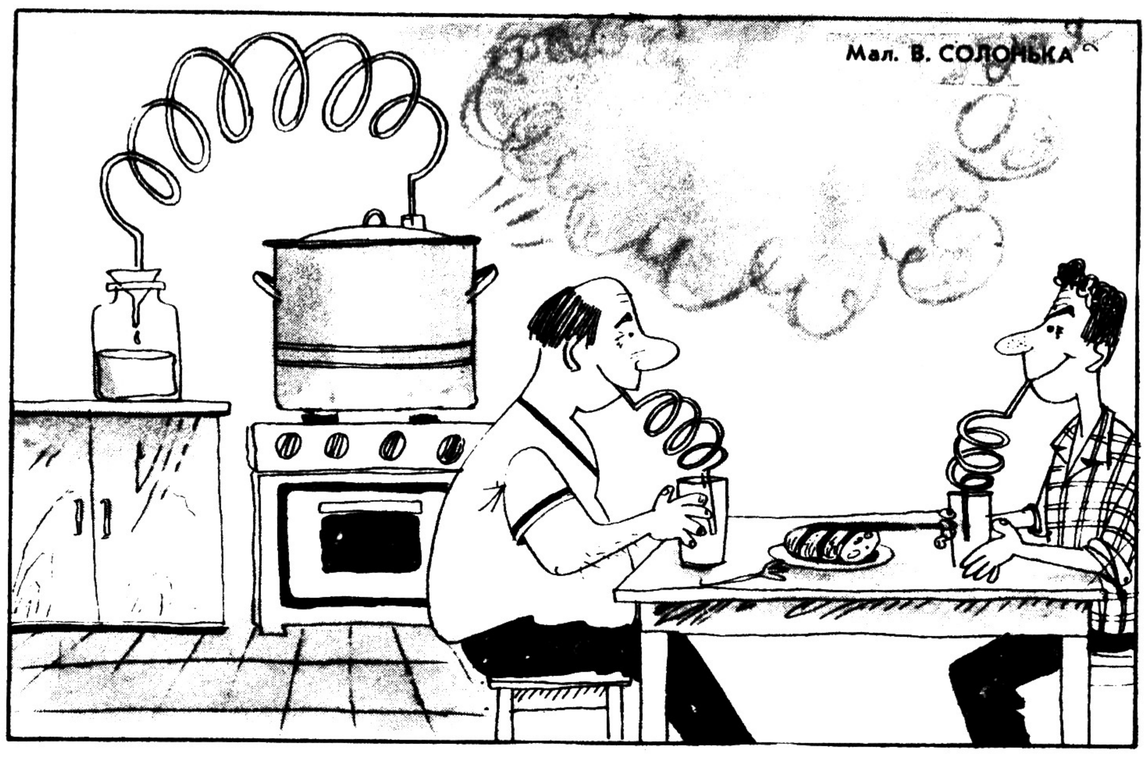

Міні-усмішки

СКЛЕРОЗ

Дружина виряджає чоловіка до магазину.

— Купиш олії, солі, хліба, ковбаси, сірників, дріжджів, лаврового листу, пряників, вершкового масла, маргарину, капусти, огірків, помідорів, цибулі, перцю...

— Наговорила,— зітхає чоловік. — Запиши, бо я неодмінно щось забуду купити.

— Тоді я тобі ще й нашу адресу запишу.

— А це навіщо?

— Коли у тебе такий склероз,— говорить жінка,— то трапиться, тй не додому, а до куми торбу віднесеш.

ВИПРАВДАННЯ

Прийшов чоловік додому серед ночі. Грюкає у двері.

— Олено! Відчини!

— Іди туди, звідки прийшов! — чується за дверима.

— А звідки я прийшов?

— Сам знаєш.

— А ось і не знаю.

— Як завжди... З партійних зборів.

— Тю! Я ж давно з партії вибув.

— З одної вибув, до іншої увійшов.

— Та не партійний я! — сердиться чоловік.

— Он як! — дивується жінка. — Як же ти тепер... виправдовуватимешся?!

ВИХОВАННЯ

— Дідуню! Ти — українець?

— Так.

— А я?

— Ти — теж.

— А можна я буду американцем?

— Можна.

— А французом?

— Гаразд.

— А японцем?..

— Будь, Васильку, ким хочеш, тільки не лазь на сусідову грушу.

ЧОГО БАГАТІ ПЛАЧУТЬ

Згадуючи мексиканський телесеріал «Багаті теж плачуть», донька питає матір:

— Мамо, а чому багаті плачуть?

— Мабуть, тому,— відказує мати,— що багато бідних.

— А чому тоді плачуть бідні?

— Певно, тому, що мало багатих.

ЦУКЕРКА

— Дідуню, ти давав мені на тому тижні цукерку?

— Давав.

— А де її брав?

— У зайчика відняв.

— Відніми й тепер.

— Е-е, внучку, тепер... зайці пішли з такими коротенькими хвостами, що одразу його й не зловиш.

ПРИЗ

— Вовчику, що нового у дитячому садочку?

— Приз розігрували. Шоколадну цукерку.

— Як саме?..

— Вихователька питає: «Діти, хто серед нас найскромніший — підніміть руку!»

— Треба було не піднімати.

— Я так і зробив.

— А інші?..

— Інші... теж не підняли.

— І що ж?

— Вихователька зітхнула і сказала: «Ну, якщо з-поміж вас скромних нема... приз беру собі».

Микола ВОЗІЯНОВ.
м. Харків.

УРОКИ ДЕМОКРАТІЇ

Ми навчились так багато:
Голосно кричати,
Страйкувать, мітингувати,
Всіх критикувати,
І трощити, і ламати,
І чуже хапати...
Ще б навчитись, пане-брате,
Добре працювати.

ВЕСЕЛЕ ЖИТТЯ

Харчів нема. Ніхто й не жде
Якоїсь манни з неба.
Трамвай, тролейбус рідко йде —
Частіше нам не треба.

Не плачем, бо худі украй,
Бо звеселяє інше:
Тепер в автобус і трамвай
Нас влазить значно більше.

БЕЗВИХІДЬ

Щоб на ліках заощадить
І себе зміцнити,
Кинув їздити Аркадій,
Пішки став ходити.

А тепер от жаль великий
Душу огортає,
Бо стоптались черевики,
А нових немає.

Володимир СТРЕКАЛЬ.

Мал. В. СОЛОНЬКА

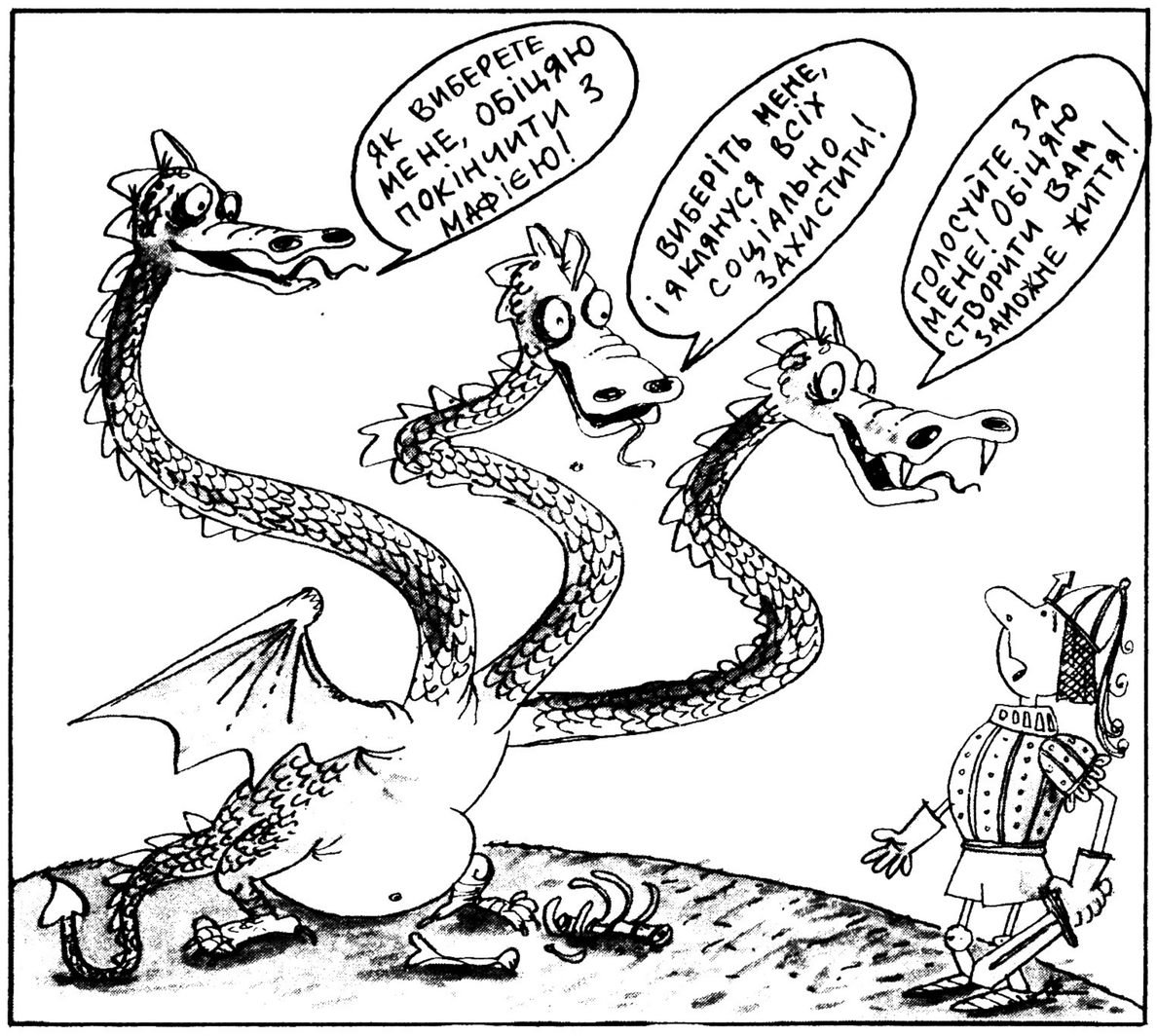

БІЖЕНЦІ

УСМІШКА

Вранці поспішаю на роботу. Тільки-но увійшов у ритм ходи, як мене наздогнав тупіт ніг молодиків.

«Чудова в нас молодь,— міркую. — Спортом займається. А в здоровому тілі і дух здоровий, що вселяє надію на майбутнє...»

За ними промчав ще гурт.

Мо-лод-ці!..

Але що це? Запримітив, що вони не у спортивному, а в звичайному одязі. І хто з текою, авоською, а в деяких за плечима теліпалися рюкзаки.

Туристи? Але навіщо галопом?

За молодиками зашурхали підошвами або асфальт літні. Чоловіки й жінки...

Невже якесь стихійне лихо? Наш час особливо щедрий на катаклізми. Землетруси, повені, пожежі, перевороти, війни... Всяке може бути...

Хоч я і не набожний, але рука мимохіть потягнулася, щоб перехреститися.

Біженці?!. Тікають нещасні від біди, немов погорільці. Прихопили лише те, що під руку підвернулося.

Доганяю кількох і на ходу запитую:

— Звідки?!

— Звідти! — махнув рукою позад себе сивовусий.

Його жест мене не влаштовує і я видихаю:

— Куди?

— Туди! — його правиця викинулась вперед, наче дороговказ вчорашнього вождя.

Сивовусий прискорив біг, і я відстав. Та ще один гурт порівнявся зі мною.

— Давайте з нами! — кричать.

— Куди?!

— Пікетувати!

— Кого?!.

— Начальство!..

Пікетувати так пікетувати. Робота — не вовк. А в гурті завжди веселіше. Привчали ж нас довгий час недарма «колгоспом» жити.

— Ви біженці? — пробую прояснити обстановку.

— Біжимо, бо біда змусила.

— Яка?

— Набридло вже тюпати пішки, бо автобуси не курсують. От і протестуємо в такий спосіб.

— Я теж «пішак»,— консолідуюсь з попутником.

І я прискорив біг, приєднавшись до мимовільних любителів оздоровчого бігу.

Іван ТОКАРЧУК.
м. Камінь-Каширський
на Волині.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. О. ГУЦОЛА

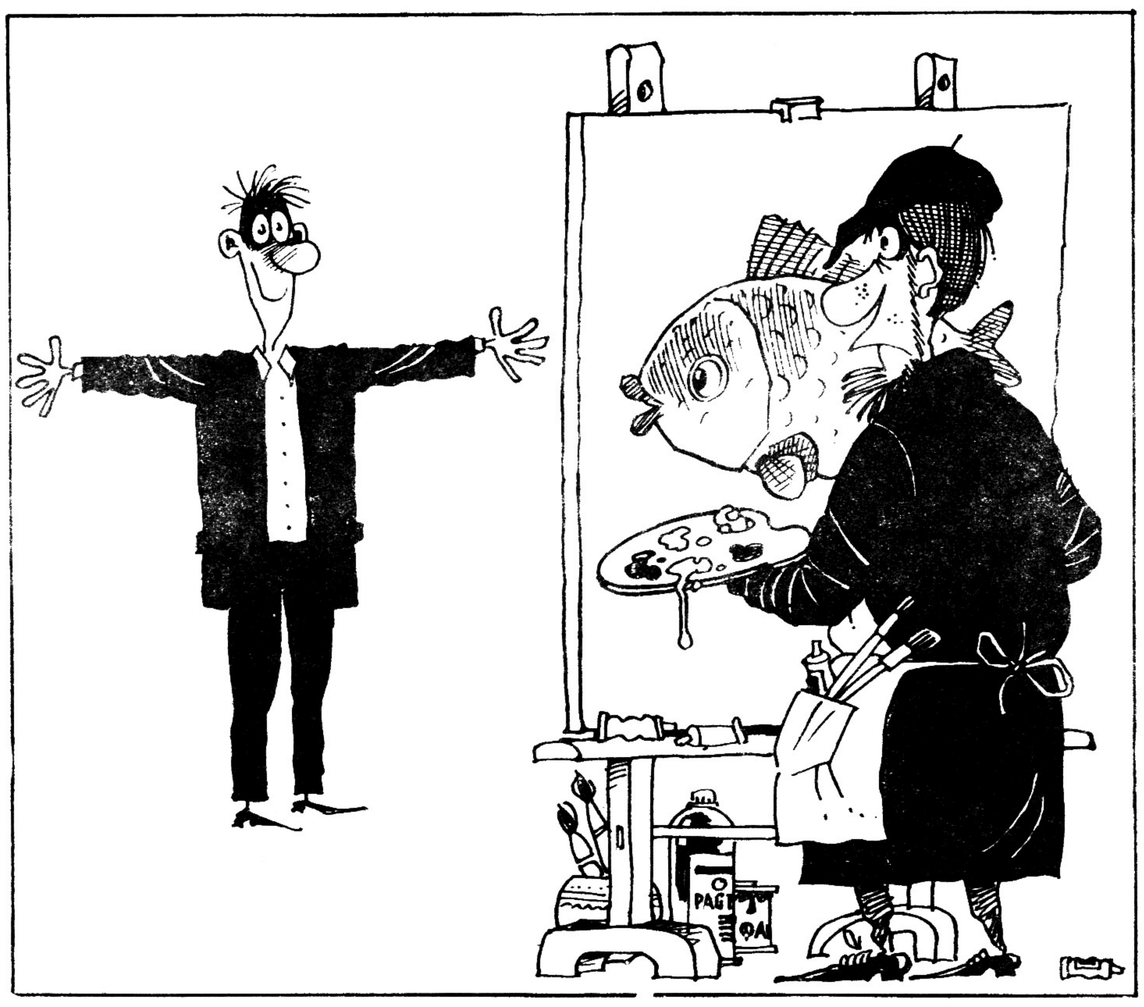

Цілком курйозно

ТРАКТАТ ПРО БАТАТ

Працюємо ми в Іллінецькому управлінні сільського господарства, що на Вінниччині. За фахом — агрономи. Обидва стежимо за різними новинками у рослинництві.

І от у березні 1993 року почули по радіо цікаву рекламу. Науково-виробнича фірма «Фантом», що у місті Черкасах (абонентна скринька 546), настирливо, по кілька разів на день, пропонувала як господарствам, так і приватним особам, нову культуру — батат, який зовні схожий на картоплю, однак у декілька разів перевищує її за смаковими якостями та ще й не пошкоджується колорадським жуком!

11 травня 1993 року ми перерахували фірмі «Фантом» 4800 крб. (на той час — шалені гроші), скинувшись по третині зарплати, за 10 черенків батату, обіцяних фірмою (квитанція Іллінецького райвузла зв'язку від 11.05.93 р. № 0392).

Ми вже бачили в уяві свої присадибні ділянки батату, якого не вражають ні хвороби, ні жуки (яке диво!), і подумки смакували новими стравами.

30 липня отримали відповідь, що ми зареєстровані за номером 204/19—93 і в серпні-вересні 1993 року наше замовлення буде виконано. Та ще надіслали нам про батат гарний трактат. Проте обіцяного батату ми й досі чекаємо.

Жителі м. Іллінців
Василь БІЛОУС
та Микола ЦІЛОМУДРИЙ.

ВІД ПЕРЦЯ. *Єдине, що можна порадити в цій ситуації,— так це надалі, перш ніж зв'язуватися з якоюсь незнайомою фірмою, спочатку поцікавитись — а що означає, скажімо, хоча б її назва? В даному разі «Фантом» — не що інше, як — міраж, ілюзія, привид.*

СКИНЕМОСЬ ПО ТРОЯКУ?

Шумить народ у центрі міста,
Вирує дивний цифропад:
— Сто дев'яностий!
— Тища триста...
— Сім тисяч двісті п'ятдесят...
Майор міліції напористо
Гукає просто в гущу мас:
— З якого приводу збіговисько?
На мітинг дозвіл є у вас?
Якщо немає, то наказую
Всім розійтися в сей же час...
— Добродію майор, оказія
Не політична тут у нас!
Як у добу, для всіх нас звичну,
Зібрались тут ми нашвидку,
Шоб скинутись по трояку
На «Гайдамацьку» чи «Столичну».
Ще двох бажаючих нема
До восьми тисяч п'ятисот...
Майор сміється:
— Ну й народ!
І з гаманця трояк вийма.

Віталій НЄМЧЕНКО.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

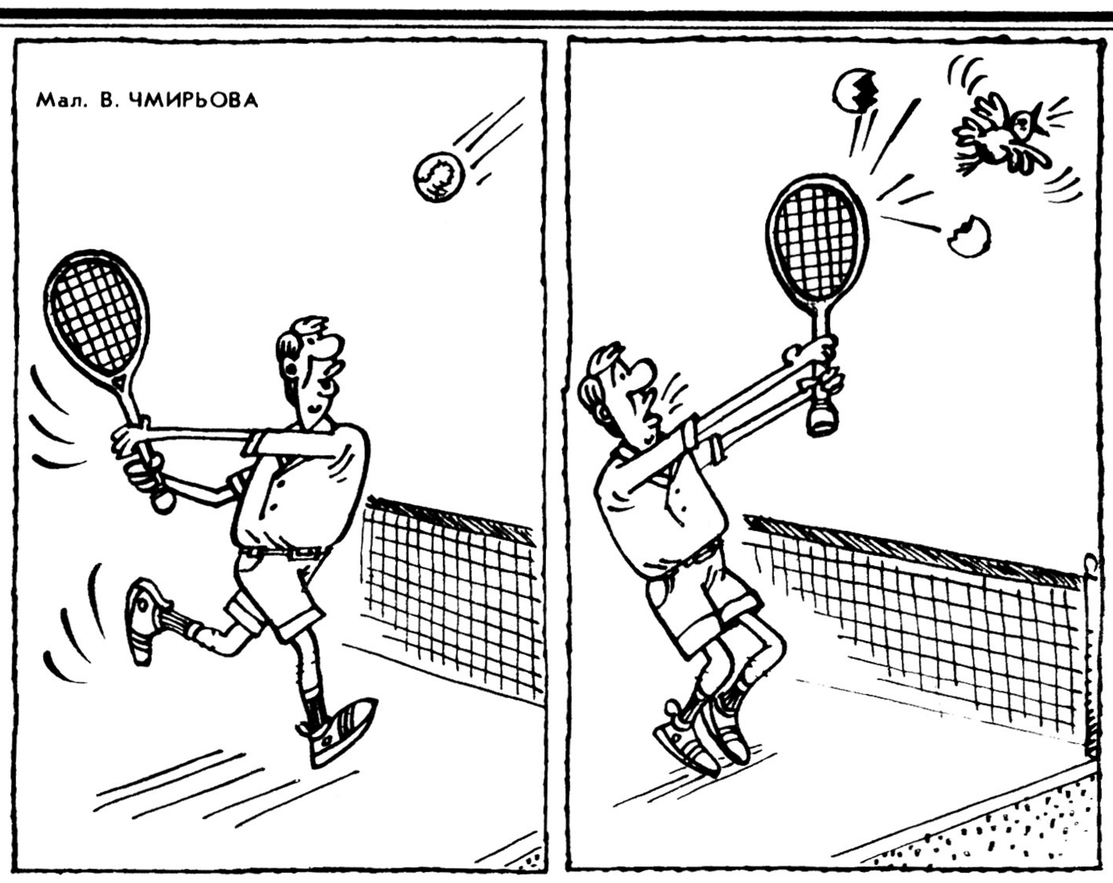

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Завдяки комерційним банкам як астролог маю добрий приробіток: щотижня вигадую нові курси валют!..

ЗАЛІЗНОЮ ДОРОГОЮ ЙДЕТЕ, ПАНОВЕ!

ПІВТОРА року тому управління Львівської залізниці уклало контракт із словацькою фірмою «Йовос» на реконструкцію профілакторію «Експрес», розташованого поблизу Львова. Іноземці повинні були підготувати проект, розібрати дах споруди, добудувати один поверх, замінити частину столярки. За ці послуги начальник залізниці пан Грабський підтверджував зобов'язання своєї сторони сплатити братам-слов'янам... 1 мільйон 662 тисячі доларів США.

Враховуючи наші статки і економічні розвої, сума фантастична. Деякі романтики твердили, що за такі гроші можна збудувати ще одне село Суховоля (там розташований профілакторій), до кожної хати провести кабельне телебачення і заасфальтувати всі навколишні поля, щоб колійовцям, які поліпшують тут підупале здоров'я, не грузько було брати заоколичні моціони. А реалісти визначили точні цифри і обсяги. Ними були львівські будівельники, які давно потерпають через відсутність замовлень, платні за виконані роботи і подібні тимчасові незручності. Вони провели професійні розрахунки і спинилися на 130 тисячах доларів. За таку або трошки більшу суму вони виконали б це замовлення. Всього-на-всього у 12—13 разів дешевше!

До речі, зарубіжні фахівці (це обумовлено контрактом) живуть у тому ж профілакторії, забезпечуються триразовим харчування з розрахунку 3 долари на день за особу. Кожен, хто розуміється на курсах валют, правильно відзначить, що цей розрахунок не менш романтичний, ніж за розбирання даху.

Сповідаємось, що залізничники не потягнуть нас до суду за те, що у кілька рядків ми спробуємо передати різні плітки, здогади і тлумачення широкого загалу з приводу суховольської реконструкції. Плебс перемиває кісточки львівським бізнесовцям на той предмет, що будівельники-словаки — лише прикриття. Комусь треба було перекинути мільйончик зелененьких на закордонний банківський рахунок, прикрившись, як завжди, стрілочниками.

Цих чуток ще ніхто офіційно не спростовував, отож, вважайте, що передаємо просто не до кінця вивчену громадську думку. Такий собі напівфабрикат. А може, наша залізниця вирішила допомогти словацьким кунакам прискорити реформи на їхньому транспорті, подати руку інтернаціональної помочі в будівництві держави? А чому б ні? Залізниці завжди вважалися державами в державах. Україна бідна, нужденна, ледь не жебрак, а Львівська залізниця навпаки — заливає у вагонні бачки шампанське. Тільки ж ні. Залізничники усно й письмово, скрізь і всюди алярмують про свій близький крах. Особливо переймаєшся цим, коли підходиш до касового віконця брати квиток. Сьогодні платиш утроє більше, ніж учора, щоб колійовці утримались на плаву. Та й вони самі докладають зусиль...

Згадуваний пан Грабський, який так здивував найближчий світ нечуваною щедрістю при ремонті профілакторію, невдовзі після цього благополучно відбув на пенсію.

А новий начальник дороги пан Кирпа почав своє правління не менш цікаво. Маємо на увазі фінансово-економічне хазяйнування. Третього грудня 1993 року він видав усім відділкам наказ такого змісту:

«Для поліпшення фінансового стану підприємств залізниці забезпечити виконання договору між Львівською залізницею і рівненською агрофірмою «Зоря» і до 25 грудня 1993 року відвантажити старопридатні (не шукайте такого слова в словниках) рейки».

Мова йде про якихось 10 тисяч тонн. Знаючи про фантастичні успіхи згаданої фірми (сюди завжди завертають прем'єр і просто міністри та інші достойники), можна висунути припущення, що її керівництво на чолі з паном Плютинським вирішило з'єднатися зі столицею окремою залізничною віткою. Але якщо без припущень, то постає не менш несподіваний варіант.

Рейки було наказано різати на частини не менше 12 з половиною метрів. Для виконання цих робіт було надано необхідну кількість кисню та пально-мастильних матеріалів. Про виконання наказу інформація мала надходити до начальника залізниці щоденно.

А тепер пошукайте на карті станцію Ізов. Ні, ні, не поблизу Рівного і фірми «Зоря». На дуже детальній мапі ви зможете прочитати її назву, зроблену найдрібнішим петитом, за крок від українсько-польського кордону неподалік Володимира-Волинського. Так от, саме в цей глухий куток мали надійти рейки.

Виконавська дисципліна на залізниці — як військова. І покотилися до станції призначення Ізов платформи й напіввагони з рейками із Самбора, Мукачева, Чопа, Здолбунова, Сарнів, Чорткова, Стрия, Ковеля, Ківерців, Тернополя, Рівного.

Далі події розвивалися так: щоб формування товарного поїзда не паралізувало роботу невеликої станції і не викликало зайвої цікавості, 13 вагонів з «металобрухтом» зупинили на станції Володимир-Волинський, а 23 — в Устилузі.

Так сталося, що цей вантаж з часу його прибуття перебував під увагою працівників Володимир-Волинського районного відділу Служби безпеки України. В ході оперативних дій вони з'ясували, що на трьох платформах (№ 44088538, 44931731, 44912335) до кордону доставлено не металобрухт, а ще не вживані сталеві рейки. Багато таких рейок, а також іще не вживаних сталевих прокладок було в інших напіввагонах та на платформах. Зокрема, зі станції Великий Глибочок Тернопільської області надійшло 60 тонн такого вантажу, з Мукачева — 100 тонн. Для зручності перевезення і повного завантаження рухомого складу рейки були порізані якраз на довжину вагона.

Відомо: якщо хтось бажає вивезти подібний товар за кордон, то відповідно до чинного законодавства це питання розглядається на найвищому державному рівні. Але серед супровідних документів на цей вантаж ні квот, ні ліцензій на вивезення не виявлено. Бо їх і не могло бути.

Кілька тижнів простояли 36 вагонів з металом на станціях Володимир-Волинський та Устилуг. Але годі думати, що керівництво Львівської залізниці про них забуло. Навпаки, воно намагалося зберегти в глибокій таємниці все, що стосувалося цього ешелону. Зокрема, заступник начальника Рівненського відділку залізниці Безуглий намагався перешкодити працівникам Служби безпеки. У телефонній розмові наполягав, що це «наш вантаж» і, мовляв, нікому до нього діла нема. Йому коректно пояснили, що вантаж є державним і не слід плутати такі поняття.

У ніч з 27 на 28 грудня вагони з рейками щезли, а на ранок опинилися в Ковелі. Там простояли день. За цей час стало відомо, що рівненська агрофірма «Зоря» «передумала» купувати «металобрухт» і відмовилась від нього. Отакої! Що, запахло смаленим?

Цінний метал не вивезено за кордон України. Того ж вечора кілька напіввагонів, у які завантажено справді металобрухт (розрізані на шматки старі зношені рейки), доставлено в Луцьк на виробничу базу «Вторчормету». Більшість вагонів з рейками, в тому числі, ще не вживаними, відправлено в Маріуполь на «Азовсталь», для... переплавки.

Читача, мабуть, також цікавить: хто оплатить доставку 36 вагонів до Володимира й Устилуга? Адже в середньому затрати на прогон одного вагона до кордону становлять від 60 до 100 тисяч карбованців. А тривалий понаднормовий простій составів на станціях? Хто відшкодує ці мільйони?

Отакі дива творяться на Львівській залізниці. Якби поставили за мету назвати це кількома словами, то дуже підійшла б назва «багач—бідняк». Але позаяк так уже називався відомий фільм, то будемо ще лаконічнішими і скажемо, що мільйонерське розкидання за кордон доларів і намагання провести контрабандну оборудку з рейками і взагалі металом дуже нагадує звичайне шахрайство.

Залізною дорогою йдете, пановe!

Володимир ПАЛЬЦУН.

Львів — Володимир-Волинський — Львів.

Мал. В. СОЛОНЬКА

перець

НАРОДНІ УСМІШКИ

ПОСПІШИВ РАДІТИ

Чоловік, виїжджаючи у відрядження, попросив свого сусіда, щоб дивився за його жінкою. Якщо помітить, що до неї ввечері заходитиме Микита чи Степан, чи Грицько, чи Панас, то, казав, одірви на своєму паркані штахетину, а я вже потім паркан тобі полагоджу.

Повернувся чоловік через місяць, глянув на паркан і аж просіяв з радості. Відірвано було всього лише три штахетини.

— Невже тільки три рази мою жінку мужики провідували? — питає свого сусіда.

— Та яке там три... — одказує чоловік. — Це я вже третій раз паркан поміняв.

БДЖОЛИ СКАЗИЛИСЬ

Було це за часів великого благодатного застою. Двоє могутніх бойових маршалів Устинов і Брежнєв, вояжуючи по Сибіру, завітали в одне бджолярське господарство. Йдуть вонн по пасіці, а за ними ціла свита: і з обкому, і з райкому. Бджоли хмарою знялися. Але всіх обминали, а на маршалів насідали цілими роями.

Секретар обкому накинувся на секретаря райкому:

— Що це означає?! — питає грізно.

Секретар райкому навалився на голову колгоспу, а той, у свою чергу,— на дідуся-пасічника.

А дідусь почухав потилицю та й каже:

— Нічого не второпаю. Зараз саме липа цвіте, то бджола повинна б на липу летіти. А чого вона на їхні погони летить,— убий, не придумаю.

ДАЛІ ПІДВИЩЕННЯ НЕ БУДЕ

А це було вже зовсім недавнечки. Запитали Президента, чи буде в наступному місяці наступне підвищення цін.

— Буде! — відповів Президент.

— А перед Новим роком?

— Теж буде.

— А після Нового року?

— Після Нового року вже буде перепис населення.

ВСЕ ПОМІНЯЛОСЬ

— Що дала Жовтнева революція простому люду? — запитали якось на політзанятті одного керівника торгівлі.

— О, багато чого! — одказав той. — Раніше, було, все керівництво заходило кругом з парадного входу, а прості люди — з чорного. А тепер навпаки. Прості люди заходять у магазин з парадного, а керівництво — з чорного...

Повідомив В. ДУДЧЕНКО.

м. Лебедин на Сумщині.

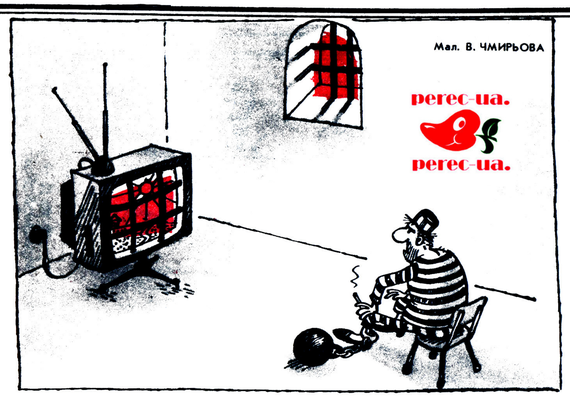

— А цих у декларацію записувати?

— Не кричи — тата розбудиш!

Страшне перо не в гусака...

«Малих підприємств при заводі наш директор розвів, як прищів на тілі. Скоро й тіла не останеться».

«Колись я не знав, куди можна у нас подіти мільйон, бо получав 140 ре зарплати. А зараз мільйоном не всяку дірку залатаєш».

«Того, що профсоюз мені до лампочки, я сам собі профсоюз, то так і написав, щоб вивели мене зі складу членів профсоюзу. А вони сміються, чого зі складу, а не з бази чи гаража».

«Роз'ясніть, що це таке за слово пріоритет. Бо скрізь читаю і чую про пріоритетний розвиток села. Може, воно значить, що я, доярка, не можу заробить більше ніж на два кіла ковбаси?»

«Колись бензін був дешевший за газіровану воду. Потім стоїв як літра молока. А тепер хоч і від стоїмості літра молока очі на лоб лізуть, газірована вода з бутилкою дорожче. Я вже не кажу про бензін. Якщо усе це називають реформою і лібералізацією цін, то що ж тоді бардак?»

(З листів).

Зібрав В. ШЕВЧУК.

КРАЩЕ Б І НЕ РОДИЛОСЯ!..

РАНІШЕ, у ті кляті застійні часи, практично ніхто нас із вами не захищав. По-перше, всі були твердо переконані, що нема від кого, а по-друге, якось не знаходилося сміливців, котрі б на всю державу оголосили: «Ми осьдечки! Ми — є! Ще не перевелися справжні захисники трудового люду!» Втім, брехати не будемо. Було море інших державних і громадських структур, які начебто вболівали за народ. Ціла низка усіляких контролерів, силасильна різноманітних інспекцій, хтозна-скільки груп та осередків... А от таких, які б прямо у вічі сказали, що вони ЗАХИСНИКИ... Ні, таких не було. Нікому тоді в голову не приходило на дверях власної контори почепити масивну чавунну дошку і великими не менш чавунними літерами на ній викарбувати, що, мовляв, саме тут знаходиться «Товариство захисту прав споживача». Скорочено — ТЗПС.

Важко сказати, як де, а от у вкрай змученому нестатками та тотальним дефіцитом Харкові тягар захисту народу звалив на свої плечі такий собі пан Віктор Гетьман. Кажуть, що коли харків'яни довідались про таке, то дико зраділи. Ще б пак! Знайшлась нарешті людина, яка захищатиме їх від сваволі виробників та обдиралівки продавців. Принаймні, так подумав народ.

Що ж стосується самого пана Віктора, то він чомусь не вельми поспішав із відкритим забралом кинутися в бій за стонадцять разів зневажені права споживачів. Заслін масовим образам, недоважуванням, океану неякісних товарів Віктор Олександрович вирішив віднести на перспективу.

Для початку ж, трохи роздивившись, голова пан Гетьман ледь не в ультимативній формі повідомив підприємства міста і області, що віднині без позитивного відгуку товариства ті далеко не поїдуть. Іншими словами, будь-який товар має пройти експертизу товариства і лише після цього його можна буде випускати у світ.

Воно, власне, нічого поганого в тому й не було б, якби не одне малесеньке «але». Полягало воно в тому, що за експертизу Віктор Олександрович зажадав далеко не символічну плату, що, між іншим, категорично заборонялося Держстандартом України. Одне слово, товариство почало робити гроші буквально на рівному місці.

А перегодом, іще трохи роздивившись, пан голова знайшов іще одне «рівне місце». Йому прийшла в голову думка про так звану «творчу співдружність». Між товариством і комерційними структурами.

— Ми для вас, шановні бізнесмени, будемо вивчати попит, формувати громадську думку, а ви вже, не подумайте нічого поганого, у свою чергу віддячуйте нам за це. Можна й у валюті,— запропонував якось голова товариства вельми великому загону харківських комерсантів.

Як там було з формуванням громадської думки та вивченням попиту, сказати важко, а от на рахунок ТЗПС ринула ледь не злива спонсорських грошей. Що не кажіть, а ТЗПС — орган контролюючий. Мало хто хотів би потрапити до такого чи сякого акта. Бути на гачку. От бізнесмени наввипередки й поспішили довести свою лояльність пану Гетьману, аби в майбутньому знайти захист у нього ж від... споживачів. Еге ж, тільки так.

І з того часу практично вся діяльність ТЗПС завертілася виключно навколо грошенят.

За два роки існування товариства з його бухгалтерії поприлипало до різних рук (далеко не чистих) сотні тисяч карбованців. За що? Та за різні справи. Скажімо, за так зване «залучення до товариства нових членів». Правда, ще й зараз компетентні органи все ніяк не розберуться, хто, кого і як туди «залучав». Якщо вірити звітам, то за вельми обмежений строк членами товариства стало ледь не все доросле населення Харкова. Бо премії за «залучення» роздавалися просто астрономічні. Промисловий гігант перетворився на суцільне місто захисників.

У вільні ж від «залучення» дні пан Гетьман та його бойовий заступник пан Гладких або їздили на всілякі симпозіуми, наради й колоквіуми, або займалися ремонтом службових апартаментів. А як було вже зовсім багато вільного часу, то товариство займалося суто видавничою справою.

На книжковій фабриці імені Фрунзе ТЗПС видало 10 тисяч примірників «Справочника потребителя», і той довідник... безслідно щез. Еге ж. Практично всі 10 тисяч примірників. Злі язики, правда, подейкують, що його нелегально продали, а у відповідних документах зазначили, буцімто роздали різним зацікавленим особам як в Україні, так і в країнах СНД.

Що ж стосується відряджень чи до Києва, чи до Донецька, чи ще кудись, то за рахунок товариства роз'їжджали а може, й зовсім не роз'їжджали будь-які особи. У касі виплачувалися командировочні гроші плюс добові всім, хто того бажав. Навіть без виправдувальних документів. Як хочеш одержати сотню тисяч — йди до товариства і бери. Правда, при цьому треба бути близьким до пана Гетьмана, інакше — зась.

Або от ремонт.

Кілька сот тисяч карбованців з каси товариства було виплачено такому собі Захаркіну, якого навряд хтось у Харкові, крім, зрозуміло, пана Гетьмана, взагалі бачив і в найближчому майбутньому побачить. Тим більше, що ремонт абсолютно безкоштовно (напевно, враховуючи вже згадувану «творчу співдружність») робив Харківський хлібзавод № 4.

Які там уже споживачі! Який захист! Втім, не зовсім так. Думали в окремих випадках і про захист.

Якщо, скажімо, вирішував пан Віктор поїхати на відпочинок, то відразу виникала необхідність захистити його сімейний бюджет від сваволі цін. Путівка до будинку відпочинку — за кошт товариства. Закортіло Віктору Олександровичу одержати закордонний паспорт — товариство всі витрати бере на себе. Навіть тоді, коли пан Гетьман розмовляв з квартирного телефону із своїми іногородніми близькими та рідними, то й тут товариство не ображало свого шефа — оплата за рахунок ТЗПС...

Ні, зовсім небезпідставно кажуть тепер харків'яни про оте лукаве ТЗПС: краще б воно було й не народжувалося!

І. ЛАГОЗА.

Харківська область.

Сатиричні мініатюри

МУДРА ДУМКА

Осел зустрів
Автомашину,
Що зупинилась
Без бензину.
І думка
В голову прийшла:
«Вона ж не варта
И півосла!»

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

КОЛГОСПНИКИ НЕЗАДОВОЛЕНІ

Демократи критикують
Лад колгоспний часто...
Як колгоспи ліквідують,
Де ж ми будем красти?!

Микола СЛЬОЗКО.

РОЗБІЖНІСТЬ ПОГЛЯДІВ

Давненько ж ніби і живуть удвох,
Але й не пахне у сім'ї комфортом,
Бо чоловік вважає, що він бог,
Дружина ж каже, що живе із чортом.

Володимир ДУГАР.

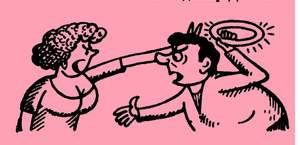

ВХОДИТЬ В РИНОК

— Ну, як ти живеш? — запитав Ярослав,
Побачивши кума в трамваї.
— Живу, наче міль! — той, скривившись, сказав,—
Останні штани проїдаю.

Степан ГРИЦЕНКО.

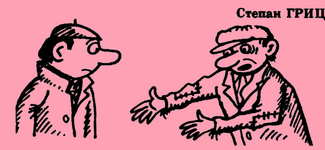

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Конверсія Чорномора та його богатирів.

ФІНАЛЬНИЙ МАЗОК

ГУМОРЕСКА

Територія ремзаводу. Рядком стоять розкурочені вагони: з металевих полиць стирчать виламані рейки, сидіння порізані, стіни обписані непристойними словами й малюнками.

— Ну, як вам ця картина? — запитує бригадир у інженера з експлуатації рухомого складу.

— Ну й варвари! Відловити хоча б одного. Так сплюндрувати вагон! — хитає головою той.

— А тепер подивіться, на що ми його перетворимо,— запрошує бригадир.

Вони йдуть у сусідній вагон. Робітники завершують ремонт. Вагон, як лялечка.

— Ну, як? — хвалиться бригадир.

— Як новенький! — погоджується інженер. — Оце, я розумію, робота!

— Підпишіть, будь ласка! Ось приймальний акт.

Інженер дістає ручку.

Раптом до вагона входить хлопчина з цеберкою фарби. Він починає обкващювати чудово відремонтовані сидіння.

— Ти що ж це робиш? — кидається до нього інженер. — До міліції його! Мерзотник!

— Обережніше зі словами! — сопе фарбувальник. — За мерзотника можна й відповісти.

— Це ж наш робітник,— пояснює бригадир. — Робить фінальну операцію.

— Яку? Навіщо?

— Це який матеріал? — бригадир показує на сидіння. — Чистий дерматин. Вирізай собі й використовуй будь-куди: хоч на сумку, хоч на кашкета, хоч на хатні капці. А поплямований — кому він... Точно вам кажу — перевірений факт! — бригадир плескає робітника по плечу. — Продовжуй, Кібчук! Ляпай далі!..

Савелій ЦИПІН.

м. Харків.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Гей, рибино! Давай виконуй усе, що скажу, бо діда пришию!

ГОЛИЙ НА ВИДУМКИ ХИТРИЙ

Ціни виросли... І Гната
Так нужда обплутала:
Вже на дачі роздягати
Він почав опудала.

ШУКАЙ ДОБРОГО СУСІДА!

Як перші телевізори з'явились —
Ходили до сусідів та дивились.
А нині ходимо (у тім нема секрету)
До тих, що передплачують газету...

Володимир ЧУБЕНКО.

ЗБІГАЄТЬСЯ

— Щось не подобається ваш мені язик,—
Так скрушно лікар Лідії прорік.
— Ти ба! — відверто здивувалась Ліда,—
Мені те ж саме кажуть і сусіди.

АКТУАЛЬНЕ ПИТАННЯ

Про форми позаземного життя
Пояснював нам лектор до пуття.
Не втримався і вигукнув Панас:
— Коли ж то буде вже життя і в нас?!

Сергій ЮХИМЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

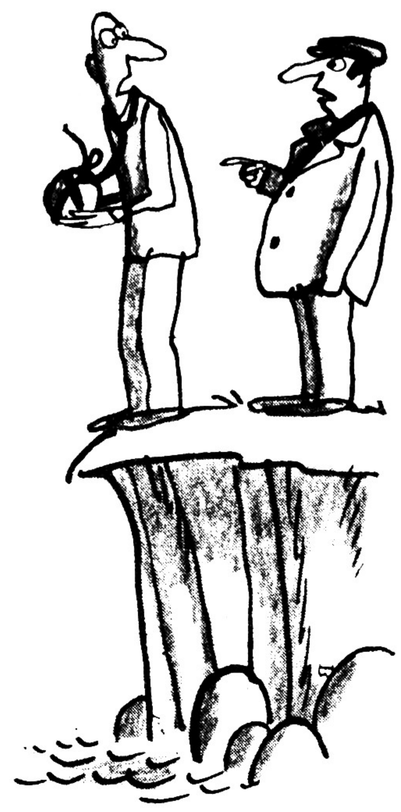

— По-моєму, для цієї справи камінь замалий.

— А може, я на дні ще передумаю...

А МИ ДО ВАС — В РИНКОВИЙ ЧАС!

ДОЛАРИ ЗАГУБИЛИСЬ...

У наш дурнуватий ринковий час із металом і доларами — суцільні загадки. Ось вам одна з них.

Не так давно у Донецьку відбувся суд. Розглянув він справу по держоб'єднанню «Донецьквторколірмет» і спільному українсько-німецькому підприємству «Донкавамет». Щоправда, не кримінальну справу, а арбітражну, і судив, природно, суд арбітражний. Але судив — за позовом прокурора області, та й сума позову ого-го: 462 тисячі доларів США.

Цікавинка ж тут у тому, що позов заявлено до СП «Донкавамет» в інтересах державного об'єднання «Донецьквторколірмет». А в Донецьку всі більш-менш поінформовані люди знають достеменно, що і СП, і об'єднання — це фактично одне й те ж саме.

Підприємства — на одній території, управління того й іншого — під одним дахом, частину основних засобів «Донецьквторколірмет» передав із свого балансу на баланс. СП під час його заснування. Більше того: керували обома одні й ті ж люди.

А суть метало-доларової загадки ось у чому.

Держоб'єднання відправило на експорт значну партію металу. За нього підприємству належало 462 тисячі доларів. Одначе директор СП А. Н. Кривопалов (він же — й директор державного об'єднання) добився, щоб валюту було перераховано спільному підприємству. Хоча, наголосимо, її заробило на експорті бронзи за урядовим дорученням аж ніяк не СП. Отож, як не крути, а правових підстав для зарахування валюти на рахунок «Донкавамету» не було зовсім.

Тому арбітр В. І. Матюхін і ухвалив: стягти з СП на користь держоб'єднання 462 тисячі доларів плюс десять відсотків цієї суми — 46,2 тисячі й теж доларів — у державний бюджет як мито.

Справедливо? Безумовно. Та вже невдовзі об'єднання «Донецьквторколірмет» дає задній хід: просить арбітраж перерахувати долари у наші славетні карбованці. Мовляв, бідне СП не має валюти. Арбітр, було, погодився, проте знову вагомо — і принципово — втрутився прокурор. Його вердикт був чітким і однозначним: заборгували долари, їх і повертайте.

Де там! І не думають. Нема. А куди ж вони поділись? «Витратили»,— знизують плечима представники СП. Однак ніяких документів на такі, скажемо прямо, астрономічні витрати не подають.

А тим часом директор СП та об'єднання Кривопалов уже пішов із своїх постів, так і лишивши доларову загадку без відповіді.

Тож і не дивно, що подібні загадки неодмінно пов'язуються у масовій свідомості з чимось темним, тіньовим, мафіозним. Тим паче після двох явно «замовних» убивств у Донецьку. Подейкують, що молодий наш земляк — мільярдер Я. Кранц і технічний директор СП «Донкавамет» (того самого!) розплатились життям саме за метал. Чи то комусь перетнули шлях, чи надто багато знали...

Та-ак, наш вітчизняний псевдоринок не лише дурнуватий, а ще й страшнуватий. І чим далі ми повземо у нього, тим страшніше...

Ю. НИЛЮК.

м. Донецьк.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Щось у тебе, Демидку, втомлений вигляд.

— Ще б пак - після ЛТП. Зате зараз мої марення, бачиш, яким успіхом користуються!

Мал. С. ЗАХАРУКА

Мал. В. ЮЖНОГО

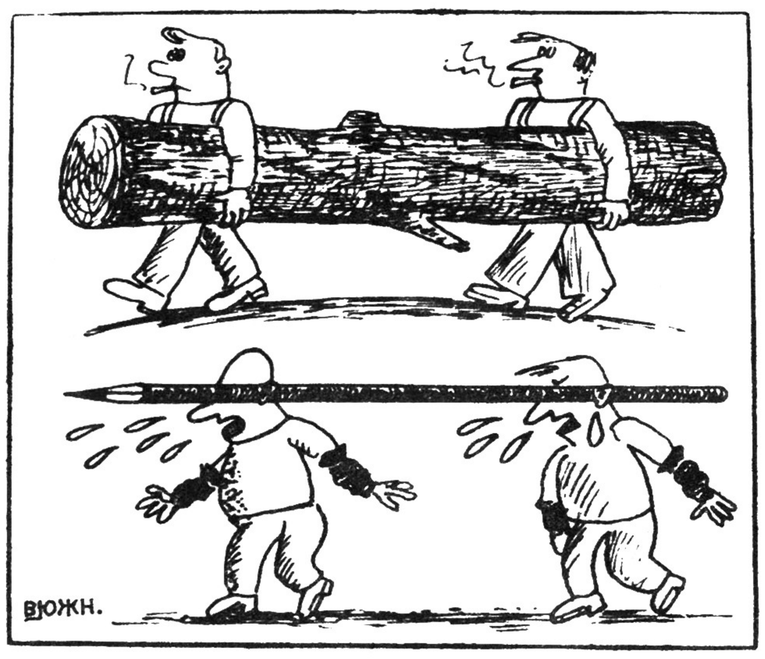

БОБЕР У ЛІСНИКАХ

Байка

Побіля річки у бору
Буть лісником довірили Бобру.
— Тебе учити,— мовив Лев,— не треба,
Бо ліс — це рідний дім для тебе.
Старатись будеш, зрозуміло...
І взявся наш Бобер за діло.
Мабуть, і року не минуло,
Як він всіх звірів здивував:
Ту річку гребля перетнула,
Палац підводний збудував.
Тунель, ажурні переходи
Ведуть з басейнів у палац під воду...
Творилось просто диво з див!
Лиш біля річки стало голо,
Забовваніли пні навколо...

Бобер валяв дерева — не садив!

Петро ГРИШКО.

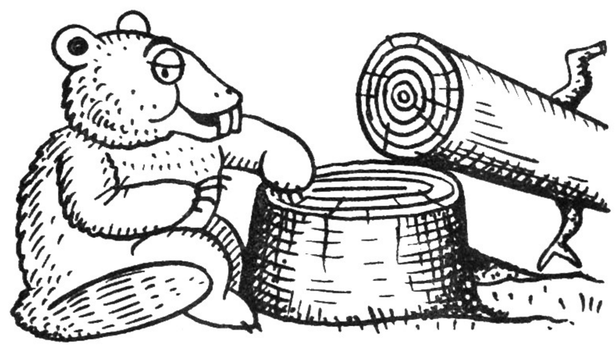

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

ПЕРЧЕНЯ

ЩЕДРА МАРІЄЧКА

— Марієчко! А де ж твої цукерки?

— Віддала бабусі.

— Навіщо?

— Щоб усі бачили, яка я щедра.

— А не шкода тобі?

— А чого шкодувати? Бабуся все одно віддасть їх мені.

ЯК ТАТО

— Федько! Чого це ти свої трійки у щоденнику виправляєш на п'ятірки? У кого це ти такого навчився?

— У тата. Він позавчора піймав двох маленьких йоржиків, а всім розповідав, що впіймав двох от-таких судаків!

ТЕРПЛЯЧИЙ

— Васильку!.. Що ти робитимеш, якщо побачиш, що з воза у дядька, який проїжджав мимо, упав кавун?.. Мабуть, побіжиш і піднімеш?

— Ні, я терплячий: підожду — може, упаде й другий.

Віктор ЛАГОЗА.

КОСМІЧНИЙ ГІСТЬ ★ ЧАСТИНА ДРУГА ★ ЗЛІ РОБОТИ · пр. 17 · Автор Анатолій Василенко

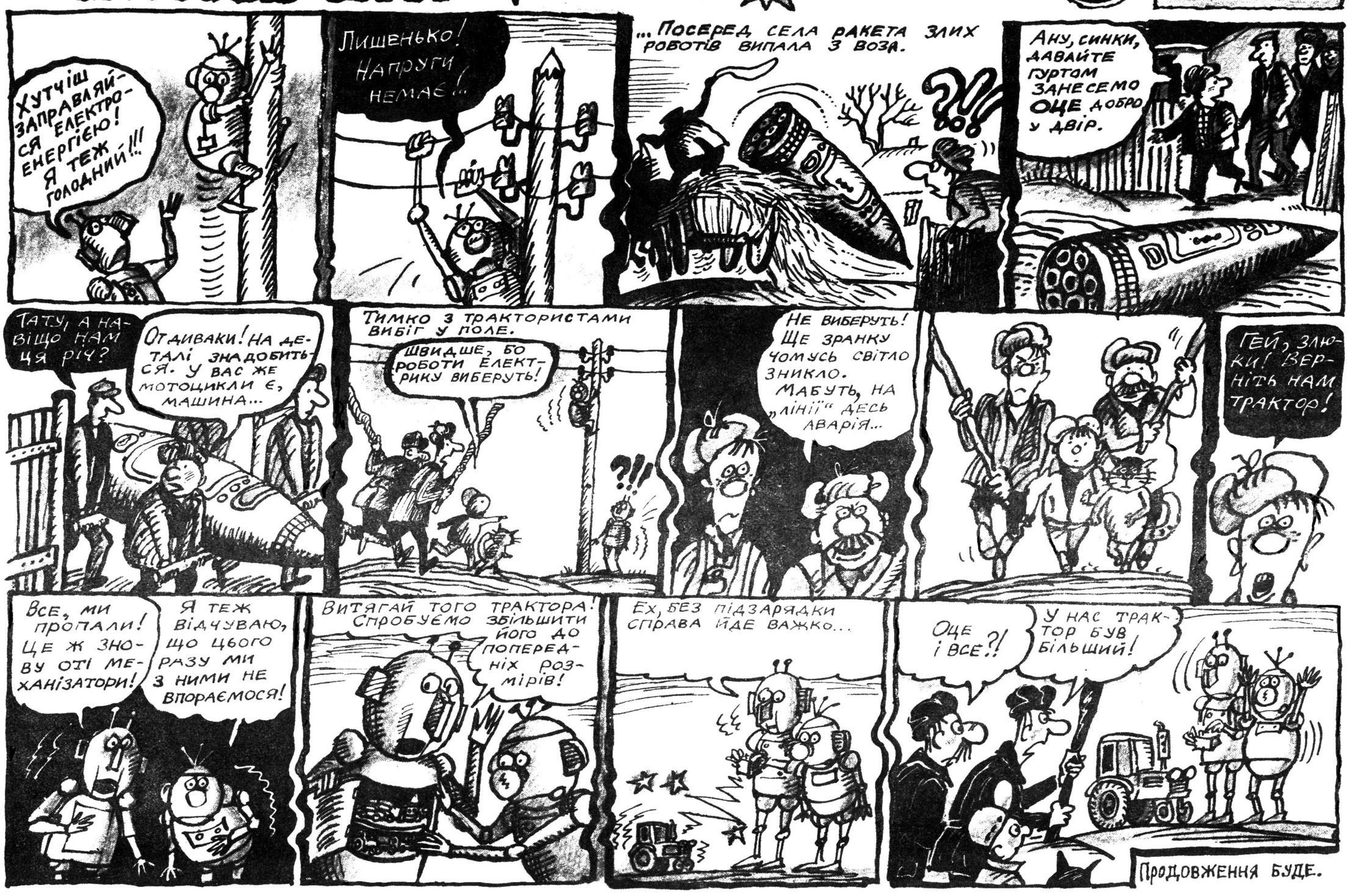

НАШ ЕКСКУРС В ІСТОРІЮ

Анатолій Василенко

– Чекісти! Ідіть в Україну і постарайтеся обміняти нашу інтернаціональну дружбу на їхній хліб!

– У якому залі відбудеться перегляд "Кузькіної мами"?

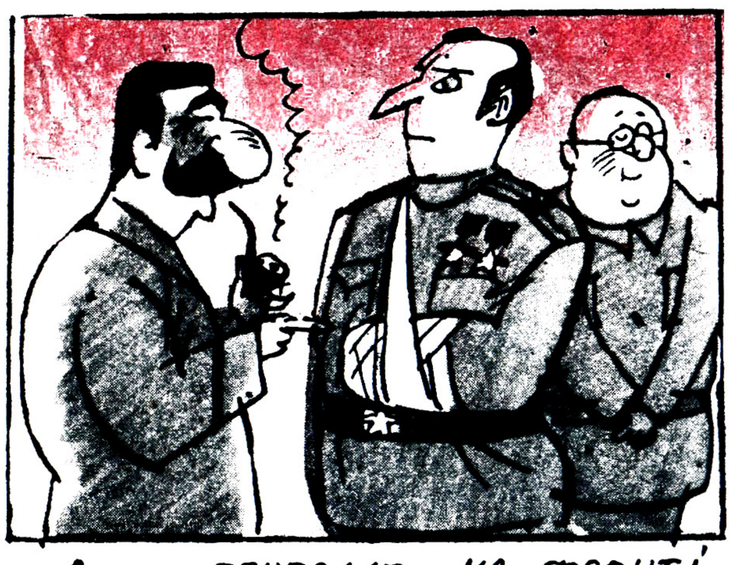

– А це, генерале, на фронті чи Лаврентій постарався?

– А чого у мене, ось такого ордена чемаб?

З наукових анекдотів

Академік-мовознавець Микола Марр (1864—1934) — доволі курйозна фігура. Народився від шлюбу 85-літнього шотландця і молодої грузинки. Прославився як археолог і дослідник багатьох мов світу, автор цікавих і навіть фантастичних теорій. У 20—30 рр. був однією з чільних наукових фігур Союзу, проте довго тримався досить незалежно від офіційного курсу. У 1950 р., вже посмертно, різко розкритикований Сталіним за «недостатньо марксистські» позиції. Автор праць про українську мову.

●

— Миколо Яковичу, дехто вважає вас... трохи того...

— Я підрахував, що мене слід вважати двадцять разів «того».

— Що це означає?

— В останньому класі гімназії я хотів лишитися на другий рік, щоб ліпше вивчити давньогрецьку мову — і мене мали за хворого. А тепер я знаю двадцять давніх мов.

●

— Миколо Яковичу, чи правда, що один письменник, згідно із вашими дослідженнями, перейняв в іншого дуже гарний сюжет?

— А хіба було б краще, якби той письменник перейняв поганий сюжет або взагалі показав себе нездатним щось переймати?

●

— Миколо Яковичу, як вам вдалося, не будучи членом партії, виступати на партійному з'їзді?

— Ви краще запитайте, як мені вдається залишатися британським громадянином.

●

— Миколо Яковичу, ви кажете, що суспільні класи виникли при первісному ладі, а Енгельс — що при рабовласницькому.

— Немає проблем — треба підправити Енгельса.

●

— Миколо Яковичу, чи знаходите ви спільну мову з товаришем Сталіним?

— У нас із товаришем Сталіним аж дві спільні мови — російська і грузинська.

●

— Миколо Яковичу, кажуть, що вас колись лаятиме сам Сталін.

— А інші кажуть, що колись самого Сталіна лаятимуть значно більше.

Записав Юрій МОСТОВИЙ,
аспірант філологічного факультету
Київського університету
імені Шевченка.

●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●

ПО ДВА СЛОВА З БАЙОК КРИЛОВА

КІТ І КУХАР

У Кухаря пропало десь курча,
і він до півночі все на Кота бурчав,
хоч добре знав, де те курча поділось.
Чого ж бурчав? Бо так годилось.

ЛЕБІДЬ, ЩУКА І РАК

Нарешті Лебідь, Рак та Щука
дійшли до згоди і дружненько потрудились:
з багнюки вицупили віз. Та ба, яка тут штука:
На півтора століття запізнились.

ДЕМ'ЯНОВА ЮШКА

Завзято всіх Дем'ян припрошував до юшки,
не ждучи похвали, не боячись хули.
Він скрізь взаємність мав і був
для всіх він — душка.
(А рибка і сальце колгоспними були).

ОСЕЛ І СОЛОВЕЙ

Осел — осел не тому, що гудить Солов'я,
а тому, що на ньому катаються щодня.

Борис ЛЕВИЦЬКИЙ.

Теми малюнків цього номера придумали: В. Адамович, А. Василенко, В. Космилін, В. Солонько, Л. Телятников, В. Чмирьов.

Хто нас зрозуміє?

ГУМОРЕСКА

Застілля було чудовим. Хоч і не спромоглись ні на делікатеси, ні на заморські напої, ні на вишукані наїдки. Було все своє. Домашнє. І «три гички», що лились рікою, і картопелька, відвойована з відром та віником у заморського колорадського жука, і пахучий духмяний шашлик з вгодованого кабанчика — спеціально закололи. І ще багато дечого. Всяка всячина, одним словом. Впорались з усім тим дуже швидко. Всього за якихось два дні. Родичі — далекі й близькі, сусіди і просто знайомі. Та й то основний час пішов на сам процес приготування. Все-таки уміємо, коли захочемо! Це тільки в заморських багатіїв, котрих показують в нескінченних телесеріалах, усе виходить прямолінійно-просто. Шампанське та бутерброди замовив — і вже свято. А в нас то — чудотворне дійство. З розмахом. Гостинність.

Відгуляли. Відгули. Повеселились на славу. З важкими головами повернулись в одноманітний безпросвіток буднів. І лише один проявив занепокоєння. Винуватець торжества. «Як же вони тепер житимуть?» — бідкався сам до себе. «Люта зима — на носі. Все-таки не треба було мені приїздити»,— з гіркотою на душі розмірковував заморський гість, котрий після довгих літ розлуки вирішив провідати своїх родичів та земляків.

Володимир ЯКУБОВСЬКИЙ.

— Що ви робите увечері, дівчинко?
— Грипую...

Епіграми, епіграми...

З АНГЛІЙСЬКИХ ПОЕТІВ

Джон ХЕЙВУД
(1497—1560)

ПРО ГОВОРУНА

Як починаєш ти молоти язиком,
То я усе чомусь пригадую, небоже,
Отого пса, що, крутячись млинком,
Зубами сам себе за хвіст схопить не може.

Джон ОУЕН
(1566—1622)

СЛУЗІ ДВОХ ПАНІВ

При двох панах ти крутишся у слугах,
Але не тих обрав собі панів,
Бо перший пан — багатий, а жаднюга,
А другий, щедрий,— сам он без штанів.

Джон ДОНН
(1572—1631)

ПРО ДЖИГУНА

Про джигуна мені почути довелося:
Гріхів побільшало, поменшало волосся.

Бен ДЖОНСОН
(1573—1637)

ХТО БІЛЬШИЙ ЗЛОДІЙ?

В Раднея вкрав гроші Дилан, і піймавсь, почвара.
Взяли Дилана під варту, жде на нього кара.
Але злодій був, як видно, не у тім'я битий:
Хабарем суддю-сутягу зумів підкупити.
Теперечки Радней кричить — аж гуде округа:
— Прибрав мої грошенята вже більший злодюга!

Генрі ОЛДРИЧ
(1647—1710)

ПРО ПИЯЦТВО

Знаходить кожен з нас якусь причину,
Щоб мати привід вихилить чарчину.
Їх всього п'ять є. Це: смачне вино,
Чи друг, з яким не бачився давно,
Чи після праці, чи з нагоди свята...
Раз є чотири,— знайдеться і п'ята.

Вільям УОЛТ
(1663—1708)

ПРО П'ЯНИЦЮ

Ти звечора щоденно напиваєшся,
А як проспишся,— каєшся і лаєшся...
Тож радимо, послухатися просимо:
Або не пий, або вже пий без просипу.

Олександр ПОП
(1688—1744)

МІНІСТРОВІ ГРАФТОНУ
З НАГОДИ
ПРИСВОЄННЯ КОЛЛІ СІББЕРУ
ЗВАННЯ КОРОЛІВСЬКОГО
ПОЕТА-ЛАУРЕАТА

Як знаєм, Калігула уславився навік
Тим, що коня свого сенатором нарік.
І вам не меншу славу фортуна принесла,
Бо ви в лауреати просунули осла.

Роберт ОУЕН
(1771—1858)

ПРО ДАМОНА

Ти на всю губу, Дамоне, живеш,
Хильнути за чуже здоров'я любиш,
Але чим більше за чуже те п'єш,
Тим більше ти своє здоров'я губиш.

Самюель КОЛРІДЖ
(1772—1834)

ПРО ОДНОГО СПІВАКА

Не кожному, ждучи свого загину,
Співати треба пісню лебедину —
Ти, любий, міг би горла і не дерти,
А просто, як настане час, померти.

Хіллер БЕЛЛОК
(1870—1953)

ЕПІТАФІЯ ПОЛІТИКОВІ

Політик тут лежить, од нас узятий богом.
Обманщиком він був, брехлом і демагогом.
Та все ж от у сирій землі лежить,
Бо смерті не вдалося обдурить.

Вільний переклад Юрія КРУГЛЯКА.

Індекс 74393

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

РОЗЛУЧЕННЯ... НЕ ТІЛЬКИ ПО-ІТАЛІЙСЬКОМУ

— Ви питаєте, ваша честь, чому я хочу з ним розлучитися! Тому, що у нас не лишилося нічого спільного. Я виходила за нього заміж заради грошей!

— Он як! — сказав суддя.

— Так, а тепер гроші скінчилися...

* * *

— Чому ви хочете розлучитися! — питає суддя.

— Я ніколи не сумнівався у вірності дружини,— пояснює чоловік судді. — До того часу, як ми переїхали з Рима до Мілана.

— А що трапилось у Мілані!

— Я помітив, що у Мілані той же самий листоноша, що і в Римі.

* * *

Розгляд справи про розлучення. Жінка до судді:

— Тридцять років поспіль я щосуботи мила моєму чоловікові спину. Але останньої суботи його спина виявилась чистою.

* * *

Розмовляють дві подруги:

— Кларо, чому ти так твердо переконана, що справа про розлучення вирішиться на твою користь!

— Мій адвокат запропонував мені шлюбний контракт.

* * *

Вісімдесятирічна жінка хоче розлучитися із своїм вісімдесятидворічним чоловіком.

— Як довго ви були одружені! — запитує суддя.

— Шістдесят років.

— І чому хочете розлучитися!

— Як кажуть, здається, поляки, що занадто, то не здраво.

* * *

Розлучаються двоє:

— І в чому виявилася душевна грубість вашого чоловіка! — цікавиться суддя.

— Бачите, він погано чує, і постійно носить слуховий апарат. А коли у нас виникає сварка і я хочу довести свою правоту, він його вимикає.

* * *

Суддя звертається до жінки:

— Це правда, що ваш чоловік хоче розлучитися з вами на тій підставі, що ви йому не підходите!

— Пане суддя! Мій чоловік — круглий ідіот, і я йому цілком підходжу!

* * *

— Я не розумію, чого вам іще треба!! — дивується суддя при розгляді справи про розлучення. — Ваш чоловік, як на свій вік, ще досить бадьорий...

— Як на свій вік,— каже молода жінка. — Але не на мій.

* * *

— Бог свідок, що я не винен,— при розлученні у суді каже чоловік.

— Ви запізно про це сказали,— відповідає суддя. — Всіх свідків уже викликано!..

Надіслав Дереник ЄРЕМЯН.
м. Київ.

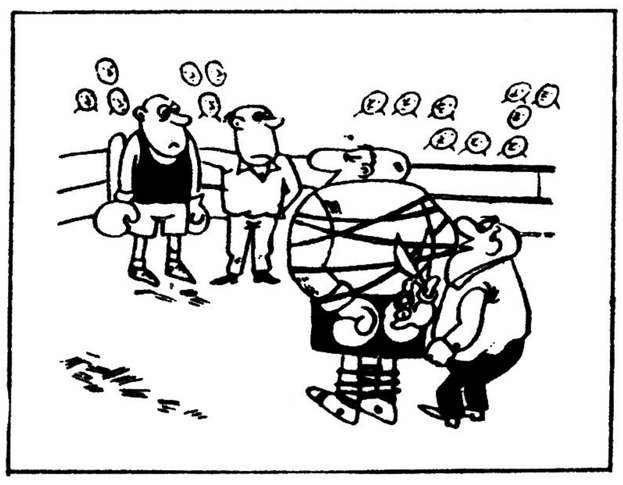

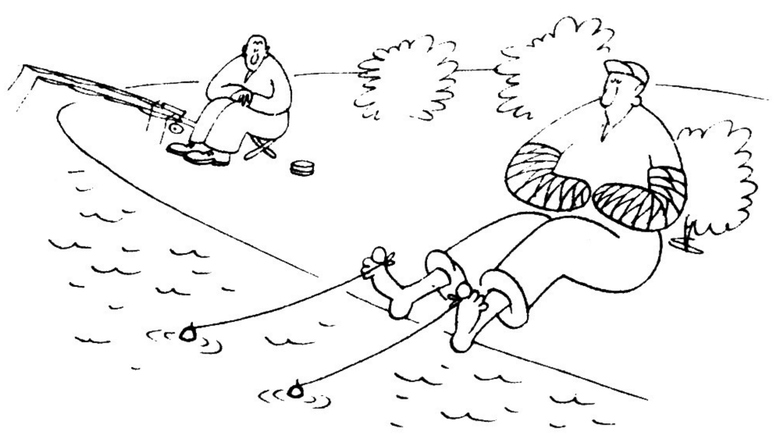

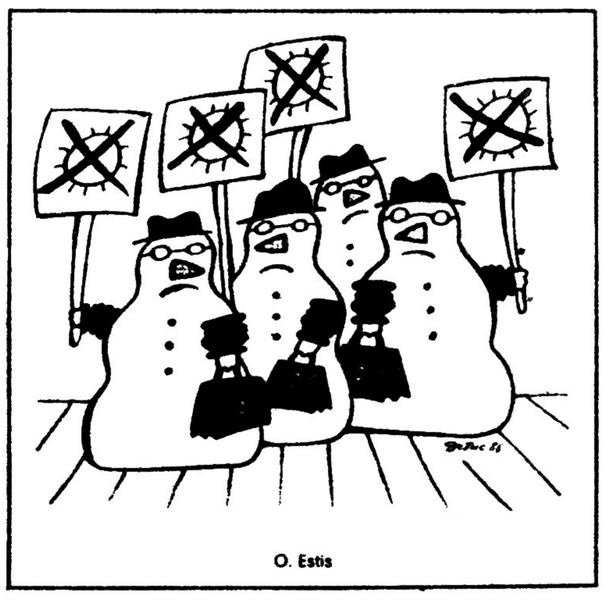

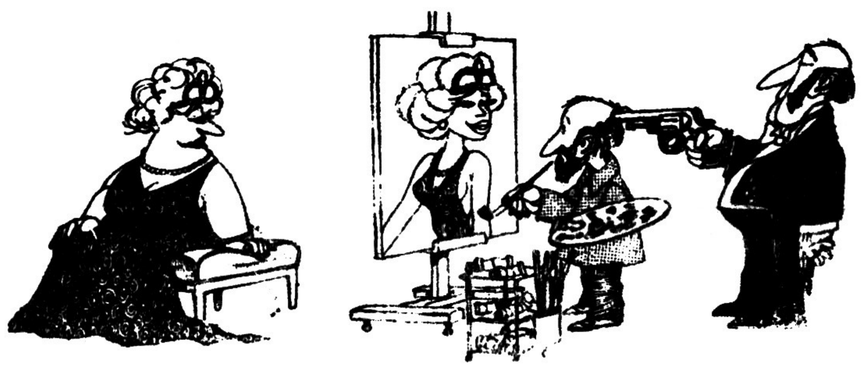

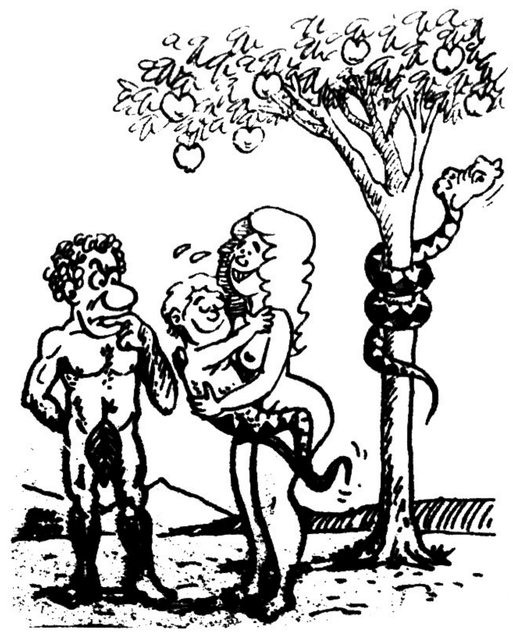

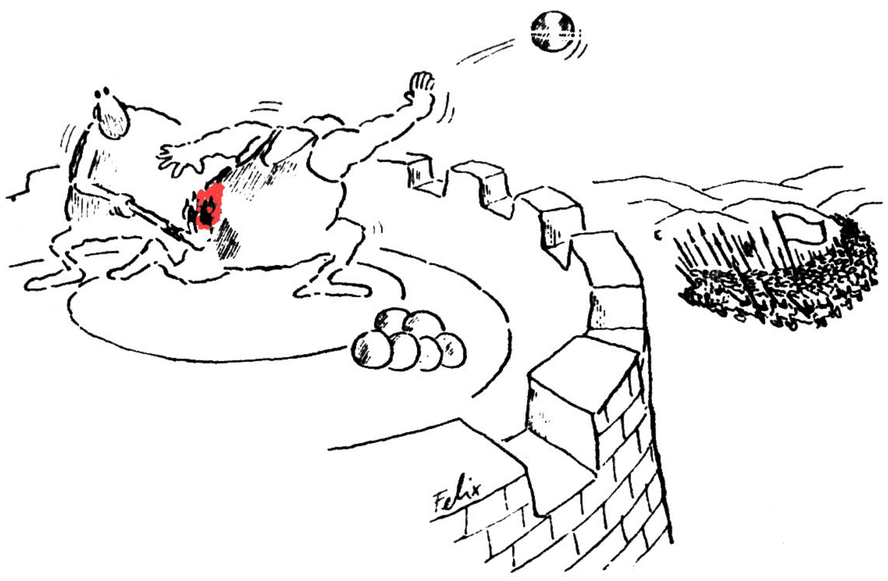

perec-ua.

perec-ua.

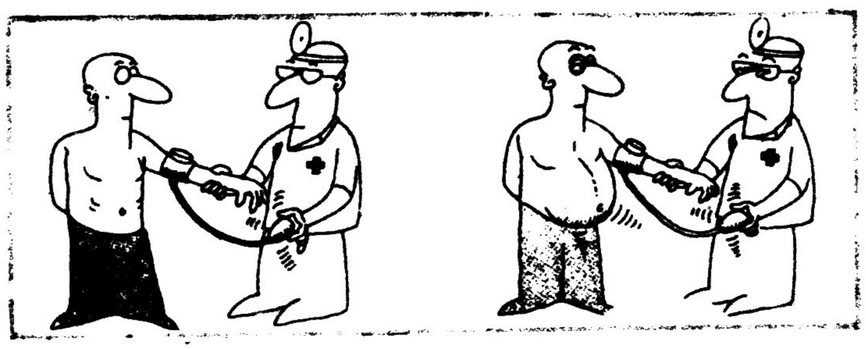

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:

В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ. В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Ю. ІЩЕНКО (відповідальний секретар), Д. МОЛЯКЕВИЧ, М. ПРУДНИК, І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заступник головного редактора).

Засновники:
видавництво «Преса України» та трудовий колектив редакції «Перця».
Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КП № 457.

ПЕРЕЦЬ № 4 (1390)

Здано до набору 01.03.94. Підписано до друку 11.03.94.
Папір газетний. Офсетний друк. Зам. 0110404. Ціна договірна.

© «Перець» 1994 р. Видається з січня 1927 року.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 441-82-14, відділу листів та скарг 441-89-38, 441-89-15, художнього відділу 441-89-11.

Для телеграм: Київ Перець. Рукописи не повертаються.

Комбінат друку видавництва «Преса України».
252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів

http://perec-ua.livejornal.com